

สํทงยัษเษรปะกเกศง

อนกตจ้งหวัดฐเก้ต กัษ การปะกครองรฐปะเบษพืเศษ

นายวิสุทธี สันตืกุล

หลักสุตรปะกาศนืษัษตรจ้งสูง
การบรืหารงานภกครัฐและกฐหมายมหษน รฐนทึ 2
สทงบ้นพระปะกเกด้า

พ.ศ. 2546

ลืษลืษทธีขงสทงบ้นพระปะกเกด้า

สถาบันพระปกเกล้า

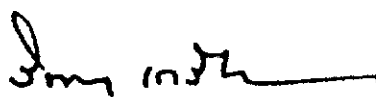
รายงานวิชาการส่วนบุคคลเรื่อง อนาคตจังหวัดภูเก็ตกับการปกครองรูปแบบพิเศษ

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. วรากรณ์ สามโกเศศ

อนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาประกาศนียบัตรชั้นสูง หลักสูตรการบริหาร
งานภาครัฐและกฎหมายมหาชน รุ่นที่ 2



(รองศาสตราจารย์ ดร. วรากรณ์ สามโกเศศ)
อาจารย์ที่ปรึกษา



(ศาสตราจารย์ ดร. วิษณุ เครืองาม)

ประธานคณะกรรมการ

หลักสูตรการบริหารงานภาครัฐและกฎหมายมหาชน

คำนำ

การทำรายงาน เรื่อง อนาคตจังหวัดภูเก็ต กับ การปกครองรูปแบบพิเศษ ผู้จัดทำมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงแนวทางการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตในอนาคตเพื่อการปกครองรูปแบบพิเศษ โดยได้รวบรวมถึงเนื้อหาที่เน้นถึงศักยภาพของจังหวัดภูเก็ตที่สามารถปกครองรูปแบบพิเศษ พร้อมทั้งแนวทางและทิศทางต่าง ๆ ของผู้นำท้องถิ่นต่อแผนพัฒนา รวมถึงแนวคิดและการยอมรับของประชาชนต่อการปกครองรูปแบบพิเศษ

ในการทำรายงานครั้งนี้ ทางผู้จัดทำคาดหวังว่าผลของการศึกษาจะสามารถนำไปสู่การปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษนครภูเก็ตที่มีความเป็นอิสระ เหมาะสมกับจังหวัดภูเก็ต และจะเป็นส่วนหนึ่งที่จะเป็นแรงผลักดัน กระตุ้นการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่นต่อไปในอนาคต ตลอดจนจะเป็นแนวทางในการศึกษาให้จังหวัดอื่น ๆ ต่อไปด้วย

ผู้จัดทำ

พฤษภาคม 2546

สารบัญ

หน้า

คำนำ	
สารบัญ	
บทนำ	1
การปกครองของจังหวัดภูเก็ตจากอดีต ถึง ปัจจุบัน	4
แผนพัฒนาจังหวัดเป็นเมืองนานาชาติ	6
แผนพัฒนาจังหวัดเป็น IT.CITY, CYBER PARK	10
การพัฒนาเทคโนโลยี และ สารสนเทศ	15
ข้อจำกัด	18
ปัญหา และ อุปสรรค	19
แนวทางแก้ปัญหา และ อุปสรรค	22
สรุป และ ข้อเสนอแนะ	23
บรรณานุกรม	24
ประวัติผู้ศึกษา	25

อนาคตจังหวัดภูเก็ต กับ การปกครองรูปแบบพิเศษ

วิสุทธิ สันติกุล

บทนำ

การปกครองท้องถิ่นเป็นเรื่องที่สำคัญ และเป็นรากฐานของการกระจายอำนาจในการปกครองอันแสดงถึงความเป็นประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์ในการส่งเสริมเสรีภาพ และความเท่าเทียมกัน ตลอดด้านการเสริมสร้างประสิทธิภาพในการบริหารและพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม จึงเห็นได้ว่า ประเทศที่เป็นประชาธิปไตยจะมีความพยายามปฏิรูป และปรับโครงสร้างหน่วยการปกครองท้องถิ่น และมีการพัฒนาต่อเนื่องมาโดยตลอด มีความพยายามที่จะแก้ไขปรับปรุงกฎหมายการปกครองท้องถิ่น และข้อเสนอในการปฏิรูปและวัดองค์กรหน่วยการปกครองท้องถิ่นใหม่โดยมุ่งเน้นการกระจายอำนาจในการปกครอง

สำหรับประเทศไทยมีวิวัฒนาการการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบ ดังนี้

ในสมัยรัชกาลที่ 5 มีการปฏิรูปการบริหารราชการแผ่นดินครั้งใหญ่ ซึ่งเกิดขึ้นก็เพื่อรักษาเอกราชและความมั่นคงของประเทศ ในส่วนกลางได้มีการจัดโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินใหม่ทั้งส่วนกลาง และภูมิภาค ในส่วนกลางได้มีการจัดโครงสร้างการบริหารตามหน้าที่ (Function) ในรูปกระทรวงแทนการจัดตามพื้นที่ ดังที่เป็นมาแต่โบราณ ในส่วนภูมิภาคได้ปรับปรุงกลการบริหารราชการภูมิภาคใหม่ โดยนำเอาระบบ “เทศาภิบาล” มาใช้อันเป็นรากฐานสำคัญของการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ในทุกวันนี้มีการแต่งตั้งคนจากส่วนกลางไปดำรงตำแหน่งยังหัวเมืองต่าง ๆ และจัดโครงสร้างการบริหารในรูป “มณฑล” นอกจากนี้ยังได้ทรงริเริ่มให้คนในท้องถิ่นได้ร่วมในการบริหารงานท้องถิ่นในรูป “สุขาภิบาล” ขึ้น ซึ่งเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นในระดับตำบล รูปแบบแรกสุดที่รัชกาลที่ 5 นำมาทดลองใช้เมื่อ ร.ศ. 124 (พ.ศ. 2449) ที่สุขาภิบาลท่าฉลอม จังหวัดสมุทรสาครเป็นแห่งแรก (ประธาน สุธรรมมงคลคณะ) และมีสุขาภิบาลรวม 973 แห่ง ก่อนมีการยกเลิกตาม พ.ร.บ. เปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 9 ก วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2542 (ข้อมูลจากสำนักงานจังหวัดภูเก็ต 2542)

หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช เข้าสู่ระบอบประชาธิปไตย ได้พยายามที่จะกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่น โดยได้ออกกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นเป็นครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. 2476 ให้การปกครองท้องถิ่นในรูปเทศบาล คือ จัดให้มีเทศบาลนคร เทศบาลเมือง และ เทศบาลตำบลตามขนาดชุมชน

นอกจากการปกครองท้องถิ่นแบบเทศบาลแล้ว ยังมีรูปแบบการปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ อีก เช่น

องค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหน่วยปกครองที่เล็ก หรือย่อย หรือ อยู่ระดับล่างสุดในบรรดาหน่วยการปกครองทั้งหมด จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายที่เรียกว่า พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 โดยกระทรวงมหาดไทยออกเป็นประกาศกระทรวงมหาดไทย ในราชกิจจานุเบกษา จัดตั้งขึ้นจากสภาตำบล ที่มีรายได้ไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท

ผู้บริหารสำคัญขององค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย สภาองค์การบริหารส่วนตำบล (คล้ายเทศบาล) และคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล (คล้ายคณะเทศมนตรี)

กรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานคร ถือได้ว่าเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นใหญ่ที่สุดของไทย แม้จะเป็นหน่วยการปกครองในระดับจังหวัดเช่นเดียวกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด เนื่องจากใช้เขตจังหวัด (ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน) เป็นเขตการปกครองท้องถิ่น ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า ก่อนปี พ.ศ. 2518 กรุงเทพมหานคร มีฐานะเป็นจังหวัดเช่นเดียวกับจังหวัดอื่น ๆ ทั่วประเทศแยกเป็นจังหวัดพระนคร และ จังหวัดธนบุรี แต่ความใหญ่โตของพระนคร-ธนบุรี ทำให้ เกิดความจำเป็นต้องจัดรูปการปกครองเสียใหม่ โดยรวมเป็นกรุงเทพมหานคร ในปัจจุบันถือว่า เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นแบบพิเศษ คือ ในประเทศไทยมีแห่งเดียว มีที่ทำงานเรียกว่า ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร (Bangkok Metropolitan Administration)

กรุงเทพมหานคร จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายที่เรียกว่า พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 (ยกเลิกฉบับ 2518 ซึ่งเป็นฉบับแรก) การบริหารกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยฝ่ายนิติบัญญัติ คือ สภากรุงเทพมหานคร (เหมือนสภาท้องถิ่นทั่ว ๆ ไป) และฝ่ายบริหารเรียกว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร (ซึ่งชื่อคล้ายกับผู้ว่าราชการจังหวัดในส่วนภูมิภาค 75 จังหวัด แต่มีอำนาจหน้าที่ต่างกัน)

เมืองพัทยา

เมืองพัทยา เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ คือ รูปแบบนี้มีเพียงแห่งเดียว เป็นหน่วยการปกครองในระดับตำบล เช่นเดียวกับองค์การบริหารส่วนตำบล สุขาภิบาลและ เทศบาลเมืองพัทยา จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายเรียกว่า พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ.2521 โดยยกฐานะจากสุขาภิบาลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรีขึ้นเป็นเมืองพัทยา (มาตรา 7)

และเมื่อพิจารณาถึงจังหวัดภูเก็ตซึ่งมีศักยภาพมากพอ ที่ควรจะมีการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบพิเศษ เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีการเจริญเติบโตทางธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นหลัก นอกจากนี้ สาขาเศรษฐกิจอื่นก็มีแนวโน้ม จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ จังหวัดภูเก็ต ยังมีความพร้อมทางด้านคมนาคมติดต่อกับจังหวัดต่าง ๆ ได้ทั้ง 3 ทาง ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ มีท่าอากาศยานนานาชาติ 1 แห่ง มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อระหว่างหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัดที่สามารถใช้งาน ได้ดีทุกฤดูกาล

สรุปจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต ที่ทำให้มีความพยายามผลักดันให้มีการปกครองรูปแบบพิเศษ ดังนี้ ...เป็นพื้นที่ที่เป็นชุมชนเมืองที่ไม่ได้บริการเฉพาะท้องถิ่นนั้น แต่มีลักษณะพิเศษ เช่น เมืองท่องเที่ยว...มีความเป็นอิสระในการบริหารงาน การบริหารการเงิน การคลัง สามารถให้บริการสาธารณะและการให้บริการแก่ประชาชนตามที่มีลักษณะพิเศษได้...มีรายได้จริงในปีงบประมาณที่ผ่านมาพอสมควรที่จะพัฒนาได้...มีจำนวนประชากรประมาณ 10,000 คนขึ้นไป

การปกครองของจังหวัดภูเก็ตจากอดีต ถึง ปัจจุบัน

1. ที่ตั้งและขนาด

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดในภาคใต้ตอนบนของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของภาคใต้ หรือ ชายฝั่งของทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย ระหว่างละติจูดที่ 7 องศา 45 ลิปดา ถึง 8 องศา 15 ลิปดาเหนือ และ ลองจิจูดที่ 98 องศา 15 ลิปดา ถึง 98 องศา 40 ลิปดา ตะวันออก

จังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่โดยรวมเท่ากับ 570.034 ตารางกิโลเมตร หรือ 356,271.25 ไร่ ประกอบด้วย เกาะภูเก็ต และ เกาะบริวาร จำนวน 32 เกาะ

เกาะภูเก็ตเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย มีพื้นที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร โดยมีส่วนที่กว้างที่สุดเท่ากับ 21.3 กิโลเมตร และส่วนที่ยาวที่สุดเท่ากับ 48.7 กิโลเมตร สำหรับเกาะบริวารจำนวน 32 เกาะ มีพื้นที่รวมกันเท่ากับ 27 ตารางกิโลเมตร

เกาะภูเก็ต อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ตามเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 และทางหลวงจังหวัดหมายเลข 402 รวมระยะทาง 867 กิโลเมตร หรือ 688 กิโลเมตรทางอากาศ

2. อาณาเขต

ภูเก็ตมีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงและทะเลอันดามัน ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	ช่องแคบปากพระ อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา
ทิศใต้	ติดต่อกับ	ทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	ทะเลอันดามัน เขตอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	ทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย

สำหรับช่องแคบปากพระ มีความกว้างประมาณ 490 เมตร และมีสะพานข้ามช่องแคบปากพระ เชื่อมต่อระหว่างจังหวัดภูเก็ต กับ จังหวัดพังงา 2 สะพาน คือ สะพานสารสิน และ สะพานท้าวเทพกระษัตรี

3. เขตการปกครอง

จังหวัดภูเก็ต แบ่งเขตการปกครองส่วนภูมิภาคเป็น 3 อำเภอ 17 ตำบล และ 103 หมู่บ้าน ประกอบด้วย องค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น 3 รูปแบบ คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) 1 อบจ. 6 เทศบาล และ 13 องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ซึ่งสามารถพิจารณาแต่ละอำเภอได้ดังนี้

อำเภอเมือง ประกอบด้วย เทศบาลเมืองภูเก็ต (ตำบลตลาดใหญ่ และ ตำบลตลาดเหนือ) องค์การบริหารส่วนตำบล 6 แห่ง ได้แก่ ตำบลกะรน, ตำบลเกาะแก้ว, ตำบลฉลอง, ตำบลรัษฎา, ตำบลราไวย์ และตำบลวิชิต

อำเภอกะทู้ ประกอบด้วย เทศบาลตำบลกะทู้, เทศบาลตำบลป่าตอง, องค์การบริหารส่วนตำบล 1 แห่ง คือ อบต.กมลา

อำเภอถลาง ประกอบด้วย เทศบาลตำบลเทพกระษัตรี, เทศบาลตำบลเชิงทะเล, องค์การบริหารส่วนตำบล 6 แห่ง ได้แก่ อบต.ไม้ขาว, อบต.ศรีสุนทร, อบต.ป่าคลอก, อบต.เชิงทะเล, อบต.สาคร และ อบต.เทพกระษัตรี

4. ลักษณะภูมิประเทศ

จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะเป็นหมู่เกาะ วางตัวในแนวทิศเหนือไปทิศใต้ พื้นที่โดยรอบ ประกอบด้วย ภูเขา ทะเล และหาดทราย ซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70 เป็นภูเขา มียอดเขาสูงที่สุดคือ ยอดเขาไม้เท้าสิบสอง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางเท่ากับ 529 เมตร และประมาณร้อยละ 30 เป็นพื้นที่ราบอยู่ตอนกลางและตะวันออกของเกาะ มีลักษณะพื้นที่ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกเป็นดินเลน และ ป่าชายเลน สำหรับชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเป็นภูเขาและหาดทรายที่สวยงาม

5. จำนวนประชากร

ประชากรในจังหวัดภูเก็ต มีจำนวน 241,489 คน ประกอบด้วย ชาย จำนวน 122,588 คน และ หญิง จำนวน 128,608 คน และครัวเรือน 89,154 ครัวเรือน

อำเภอที่มีประชากรมากที่สุด คือ อำเภอเมือง มีประชากร จำนวน 158,411 คน รองลงมา ได้แก่ อำเภอถลาง จำนวน 62,036 คน และอันดับสุดท้าย คือ อำเภอกะทู้ จำนวน 30,145 คน

6. ศาสนา

6.1 จำนวนผู้นับถือศาสนา

6.1.1 ศาสนาพุทธ	จำนวน 74.77	เปอร์เซ็นต์
6.1.2 ศาสนาอิสลาม	จำนวน 23.38	เปอร์เซ็นต์
6.1.3 ศาสนาคริสต์	จำนวน 1.24	เปอร์เซ็นต์
6.1.4 ศาสนาอื่น ๆ	จำนวน 0.63	เปอร์เซ็นต์

แผนการพัฒนาจังหวัดเป็นเมืองนานาชาติ

การพัฒนาจังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองนานาชาติ ดำเนินการภายใต้หลักการของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 ที่ปรับเปลี่ยนแนวคิดและกระบวนทรรศน์ใหม่ มาสู่การพัฒนาที่มีคนเป็นศูนย์กลาง เน้นการพัฒนาในลักษณะองค์รวมแบบบูรณาการ และให้ทุกฝ่ายในสังคมมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงเกี่ยวเนื่องอย่างสมดุลเป็นระบบนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนได้ต่อไป

ดังนั้นแผนพัฒนาจังหวัดเป็นเมืองนานาชาติ จึงมีการวิเคราะห์ และมองดูทางการพัฒนาที่มีความเป็นไปได้และมีโอกาสเกิดขึ้น โดยได้มีกรอบในการกำหนดวิสัยทัศน์ ภารกิจหลัก และยุทธศาสตร์การพัฒนาภูเก็ตเมืองนานาชาติ ดังนี้

...การบริหารจัดการ...ภูเก็ตนานาชาติ

- (1) การพัฒนาภูเก็ตเมืองนานาชาติ จำเป็นต้องพัฒนาอย่างครบวงจร เพื่อให้ภูเก็ตเป็นเมืองที่น่าอยู่ สะอาด สะดวก ปลอดภัย มีเอกลักษณ์ของตนเอง จึงควรพัฒนากลไกการบริหารจัดการให้เป็นของ ท้องถิ่น เพื่อกำกับดูแลดำเนินงานให้ครอบคลุมด้านต่าง ๆ คือ
 - (1.1) ดูแลการจัดบริการพื้นฐานต่าง ๆ ให้เพียงพอ มีคุณภาพได้มาตรฐาน โดยมีราคาค่าบริการที่เป็นธรรม
 - (1.2) อนุรักษ์วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามประจำถิ่นที่แสดงถึงจิตวิญญาณ และ ความเป็นเอกลักษณ์ของภูเก็ต
 - (1.3) จัดการให้ท้องถิ่น/ชุมชน มีส่วนร่วมกำหนดทิศทางการพัฒนาที่ชัดเจน ไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในอนาคต
 - (1.4) พัฒนากลไกเพื่อควบคุมการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้เป็นไปอย่างถูกต้อง ไม่ฟุ่มเฟือย สิ้นเปลือง สามารถสืบทอดทรัพยากรสู่คนรุ่นหลานของชาวภูเก็ตได้

- (1.5) จัดระบบการพัฒนาเพื่อให้ทุกฝ่ายทั้งชาวภูเก็ต นักท่องเที่ยว และนักลงทุน ต่างได้รับประโยชน์จากทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอย่างยั่งยืนตลอดไป
- (2) ในการดำเนินงานดังกล่าว จำเป็นต้องระดมขีดความสามารถของทุกภาคส่วนในท้องถิ่น ทั้งฝ่ายนักการเมือง ภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน องค์กรประชาชน นักวิชาการ และ สื่อมวลชน มีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพ จึงเป็นเรื่องยากที่ต้องใช้เวลาในการดำเนินการอย่างเป็นขั้นเป็นตอน และต้องอาศัยองค์ประกอบอื่น ๆ ที่สำคัญคือ
- (2.1) สร้างความรู้ความเข้าใจแก่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในท้องถิ่น ให้อยู่บนพื้นฐานเดียวกัน
- (2.2) กระจายบทบาท ภาระหน้าที่ และความรับผิดชอบสู่ทุกภาคีการพัฒนาอย่างทั่วถึง
- (2.3) เสริมสร้างทักษะ ขีดความสามารถของผู้เกี่ยวข้อง ให้มีศักยภาพเพียงพอที่จะรองรับภารกิจได้
- (2.4) มีเครื่องมือกลไกในการทำงานให้แก่ทุกภาคส่วนของภาคีการพัฒนาอย่างสมบูรณ์เพียงพอ
- (3) การบริหารจัดการภูเก็ตเมื่องนานาชาติ เน้นระดมบทบาทให้ทุกภาคส่วนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาในฐานะผู้ตัดสินใจและผู้ดำเนินการ โดยเปิดให้ภาคีกลุ่มต่าง ๆ ในพื้นที่ อันได้แก่ ฝ่ายการเมือง ภาครัฐ ธุรกิจเอกชน องค์กรประชาชน นักวิชาการ และสื่อมวลชน ร่วมกันกำหนดนโยบาย วางแผน ตัดสินใจ และติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้บทบาทของรัฐจะเป็นผู้สนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการพัฒนา สำหรับในช่วงที่กลไกถาวรต่าง ๆ ยังไม่จัดตั้งขึ้น มีข้อเสนอกลไกเพื่อวางกระบวนการทำงานและถ่ายทอดทักษะ ประสบการณ์ให้แก่บุคลากรท้องถิ่น ดังนี้
- (3.1) ให้มีคณะกรรมการประสานการพัฒนาภูเก็ตเมื่องนานาชาติขึ้นคณะหนึ่ง ทำหน้าที่ประสานให้เกิดเอกภาพของแนวคิด ทิศทางการพัฒนาภูเก็ตเมื่องนานาชาติ แปรแนวคิดทิศทางดังกล่าวออกเป็นแผนงาน โครงการ และการประสานแผนงานโครงการสู่การปฏิบัติ เมื่อคณะกรรมการได้ดำเนินการไปในระยะหนึ่ง (ประมาณ 2-3 ปี) จนสามารถวางกระบวนการทำงานที่ชัดเจน

และถ่ายทอดทักษะประสบการณ์ ให้แก่บุคลากรท้องถิ่นแล้ว สมควรให้
มอบภารกิจนี้ให้แก่องค์กรถาวรในท้องถิ่น เช่น อบจ. หรือ องค์กรถาวรใน
รูป “การปกครองรูปแบบพิเศษ” ที่กำลังมีการพิจารณาให้จัดตั้งขึ้นเป็นองค์
กรหลักในการดำเนินงานต่อไป

- (3.2) เสริมสร้างเครือข่ายภาคีการพัฒนาให้ป็นศูนย์กลาง ในการระดมความคิด
เห็น ระดมความร่วมมือ ระดมทรัพยากรการพัฒนา และเป็นศูนย์กลางการติด
ตามประเมินผลการพัฒนาให้สอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยระยะ
ต่อไปเครือข่ายภาคีการพัฒนาจะยกระดับตนเองขึ้นเป็นประชาคมจังหวัดได้
ในที่สุด
- (4) กระบวนการทำงาน ภายใต้กลไกดังกล่าวมีดังนี้
- (4.1) การปรับแนวคิดภาครัฐ จากเป็นผู้คิดริเริ่มพัฒนาในพื้นที่มาเป็นผู้ให้คำ
ปรึกษา กระตุ้นให้เกิดภาคีการพัฒนาจากทุกส่วนและเป็นผู้อำนวยความสะดวก
โดยดำเนินการผ่าน “คณะกรรมการประสานการพัฒนาภูเก็ตเมือง
นานาชาติ”
- ในด้านเป็นแกนกลางประสาน สนับสนุน และเป็นผู้จัดเวทีประชุม เพื่อให้ ภาคี
ต่าง ๆ มีการพูดคุยกำหนดขนาดการพัฒนาาร่วมกัน
 - มีกลไกใต้คณะกรรมการฯ ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการในการประชุมเพื่อให้
ภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ร่วมกัน กำหนดวิสัยทัศน์ กำหนดพันธกิจ ร่วมกัน ตลอดจน
แปรความต้องการของภาคีการพัฒนาให้เป็นแผนงาน โครงการ เพื่อให้ภาคีการ
พัฒนาพิจารณาให้ป็นไปตามความต้องการของท้องถิ่นอย่างแท้จริง
 - กำหนดแนวทางการระดมทรัพยากรจากทุกภาคี ให้สามารถนำทุนมาสนับสนุน
แผนงาน โครงการสู่การปฏิบัติ
- (4.2) ใช้กระบวนการระดมความคิดเห็น เพื่อให้เกิดภาคีการพัฒนาในระดับห้อง
ถิ่น โดยมีการเปิดเวทีพูดคุยร่วมกันเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางการพัฒนา
ของท้องถิ่น ภาคีนี้จะเป็นผู้กำหนดและตัดสินใจ แนวทางการพัฒนาและการ
ร่วมมือระหว่างภาคีกลุ่มต่าง ๆ โดยกลุ่มภาคีมีหน้าที่

- ร่วมประชุมเพื่อกำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนาภูเก็ตเมืองนานาชาติ ซึ่งเป็นการมองถึงการพัฒนาภูเก็ตให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและตรงกับความต้องการของท้องถิ่น
- ร่วมกำหนดระเบียบวาระ “ภูเก็ตเมืองนานาชาติ” (Phuket Agenda) เพื่อให้เกิดการประชุมพิจารณาเกี่ยวกับการพัฒนาภูเก็ตเมืองนานาชาติอย่างต่อเนื่องให้บรรลุวิสัยทัศน์ตามที่กำหนด
- ร่วมกำหนดพันธกิจในการพัฒนา “ภูเก็ตเมืองนานาชาติ” เพื่อให้ทุกภาคีมีส่วนร่วมร่วมรับผิดชอบการพัฒนาและการรักษาคุณภาพของกรมมีส่วนร่วมในการพัฒนา “ภูเก็ตเมืองนานาชาติ” โดยแต่ละกลุ่มอาจมีบทบาทตามลักษณะของกลุ่มตนเอง ขณะที่ภาครัฐและท้องถิ่น เป็นผู้ประสานและสนับสนุนการร่วมมือในระบบภาคี โดยให้ข้อคิดเห็นและแนวทางการพัฒนาที่เป็นไปได้และเป็นประโยชน์ต่อพื้นที่
- ร่วมพิจารณาแผนงานโครงการพัฒนา “ภูเก็ตเมืองนานาชาติ” ว่าแผนงานใดมีความจำเป็นก่อน-หลัง อย่างไร และควรที่จะมีการปรับปรุงแผนงานใดให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างไร รวมถึงการติดตามประเมินผลการพัฒนาให้สอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

แผนการพัฒนาจังหวัดเป็น I.T. CITY, CYBER PARK

กรอบนโยบายการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศในระดับต่าง ๆ ทั้งระดับกระทรวง ทบวง กรม และระดับจังหวัด ทั่วประเทศ โดยเฉพาะจังหวัดที่มีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านระบบโทรคมนาคมและการสื่อสาร ซึ่งสามารถรองรับการพัฒนาเทคโนโลยี สารสนเทศและวิทยาการสมัยใหม่ เช่น ภูเก็ต ซึ่งมีที่ทำการโทรคมนาคมถึง 2 แห่ง คือ ศูนย์โทรคมนาคมภูเก็ต และ ที่ทำการฯ ป่าตอง ที่ให้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ, โทรศัพท์สาธารณะสื่อสารข้อมูล เทเล็กซ์ เทเลบ็อกซ์ วิทยุติดต่อเรือเดินทะเลและ วิทยุคมนาคม โดยมีเครือข่ายการให้บริการทั้ง 3 ระบบ ได้แก่ ระบบไมโครเวฟ, ระบบใยแก้วนำแสง และระบบดาวเทียม นอกจากนี้การให้บริการโทรศัพท์ขณะนี้มียอดรายเฉลี่ยจำนวน 32 เลขหมายต่อประชากร 100 คน ซึ่งอยู่ในระดับมาตรฐานสากลอยู่แล้ว

ความพร้อมของบุคลากรในระดับการศึกษาต่าง ๆ ก็เป็นปัจจัยที่จะสนับสนุนให้มีโอกาสเข้าสู่การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศได้ โดยภูเก็ตมีสถานศึกษาทั้งระดับประถมศึกษา, มัธยมศึกษา, อาชีวศึกษา, อุดมศึกษา รวมถึงสถาบันฝึกอบรมและฝีมือแรงงานเฉพาะสาขา ซึ่งพร้อมจะเป็นแหล่งผลิตบุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศได้ นอกจากนี้ในระดับโรงเรียนก็ได้มีการพัฒนาเครือข่ายสารสนเทศภายใต้โครงการ School Net แล้วระดับหนึ่ง

ภูเก็ตมีสภาพทางธรรมชาติที่หลากหลาย เป็นแหล่งความรู้ทางธรรมชาติวิทยาและวิทยาการหลาย ๆ สาขา เหมาะแก่การศึกษาและวิจัยพัฒนา โดยเฉพาะทางด้านสมุทรศาสตร์ นอกจากนี้ยังเหมาะต่อการเป็นแหล่งสำหรับนักคิด และเขียน โปรแกรมซอฟต์แวร์ทางด้านคอมพิวเตอร์จากทั่วโลกด้วย

การพัฒนา เทคโนโลยีและสารสนเทศ

เน้นการเปิดโอกาสให้ประชาชน นักธุรกิจ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ สามารถสื่อสารกับ ต่างประเทศได้หลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การส่งอิเล็กทรอนิกส์เมลล์ โทรสาร โทรศัพท์มือถือ และ เครื่องมือสื่อสารอื่น ๆ โดย

- (1) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการพัฒนาระบบเครือข่ายสารสนเทศ โดยเฉพาะโครงสร้างพื้นฐานหลักของระบบสารสนเทศ ที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาระบบข้อมูล ข่าวสาร และ โครงข่ายโทรคมนาคมสื่อสาร
 - (1.1) ขยายการบริการและปรับปรุงประสิทธิภาพ ของระบบโทรคมนาคมสื่อสาร ให้เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งเกาะภูเก็ต อาทิเช่น
 - เน้นการให้บริการโทรศัพท์และการสื่อสารที่มีคุณภาพ สามารถติดต่อเชื่อมโยงสู่ นานาชาติได้โดยสะดวก รวดเร็ว และสม่ำเสมอ
 - สนับสนุนให้เอกชนลงทุนพัฒนาระบบเครือข่ายสารสนเทศ โดยเปิดให้มีการแข่งขันกันอย่างเสรี
 - สนับสนุนให้มีการดำเนินงานเพื่อการเชื่อมโยงการใช้ประโยชน์จากเครือข่ายสัญญาณเคเบิลใต้น้ำที่ได้เชื่อมต่อจุดต่าง ๆ ทั่วโลก ขณะนี้แล้ว โดยจะเอื้อประโยชน์ต่อการสื่อสารที่มีคุณภาพ คาดว่าจะสามารถติดต่อได้กับนานาชาติได้โดยตรงไม่น้อยกว่า 265 แห่ง ใน 171 ประเทศ
 - พัฒนาเครือข่ายสารสนเทศภาครัฐ (GINET) จังหวัดภูเก็ต เพื่อสนับสนุนและสร้างเครือข่ายสารสนเทศภาครัฐในจังหวัด สามารถเชื่อมโยงข้อมูลไปยังหน่วยงานต่าง ๆ และผู้ใช้ได้อย่างรวดเร็ว
- (2) พัฒนาคนให้มีทักษะพร้อมรับการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเน้นการพัฒนาทางด้านการศึกษา ที่สอดคล้องด้วยสาระทางด้านการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศในทุก ๆ ระดับของประชากร

(2.1) สร้างความพร้อมของบุคลากรในตามสถานศึกษาที่มีอยู่ อาทิ

- เพิ่มหลักสูตรการเรียนการสอนคอมพิวเตอร์ และ เทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ อย่างเป็นระบบครบวงจรและต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียน นักศึกษาเกิดความสนใจค้นคว้าที่จะเรียนรู้วิทยาการที่ทันสมัย สามารถรองรับการพัฒนา เทคโนโลยีสารสนเทศได้อย่างรวดเร็ว
- สนับสนุนให้มีการใช้เครือข่ายสารสนเทศทางอินเตอร์เน็ตในระดับ โรงเรียนผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อโรงเรียนไทย (School Net)
- ส่งเสริมให้มีการพัฒนาทักษะและความรู้พื้นฐานด้านคอมพิวเตอร์ เช่น ฝึกอบรมคอมพิวเตอร์ และ เทคโนโลยีสารสนเทศ ให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกระดับในแง่มุมต่าง ๆ ที่เหมาะสมและจำเป็นแก่เจ้าหน้าที่ในระดับนั้น ๆ กลุ่ม

บุคคลในวงการธุรกิจโดยเฉพาะธุรกิจด้านการท่องเที่ยว บุคคลที่สนใจทั่วไป รวมทั้งนักเรียนและนักศึกษา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้านการ ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

- ส่งเสริมสนับสนุน ให้มีการพัฒนาบุคลากร ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อรองรับกิจกรรมและธุรกิจด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในจังหวัดภูเก็ต เช่น เร่งผลิตบุคลากรด้านคอมพิวเตอร์ และ เทคโนโลยีสารสนเทศในระดับต่าง ๆ อย่างจริงจัง ทั้งในระดับอนุปริญญา และ ระดับปริญญา เพื่อรองรับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ
- สนับสนุนให้เอกชนเข้ามาจัดตั้งโรงเรียนหรือสถาบันด้านคอมพิวเตอร์ และ เทคโนโลยีสารสนเทศที่ได้มาตรฐานระดับสากลมากขึ้น โดยมีค่าใช้จ่ายที่เป็นธรรม โดยรัฐเป็นผู้ให้การสนับสนุนในบางเรื่อง อาทิ การให้ทุนการศึกษา การให้เอกชนใช้สถานที่ของรัฐหรือสถานศึกษาในวันหยุดราชการ การใช้มาตรการด้านภาษี

- (3) พัฒนาระบบสารสนเทศภาครัฐ แล เอกชนเพื่อสนับสนุนการพัฒนาจังหวัด และ ธุรกิจท่องเที่ยว โดยส่งเสริมการสร้างระบบฐานข้อมูล และ ระบบเครือข่ายสารสนเทศที่พร้อมให้บริการต่อการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยว รวมถึงการใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนพัฒนาต่าง ๆ ของจังหวัด

(3.1) สร้างระบบเครือข่ายสารสนเทศของจังหวัดภูเก็ต อาทิ

- จัดทำแผนที่ (Base Map) ของจังหวัดภูเก็ตในรูปแบบแผนที่เชิงตัวเลข (Digital Map) โดยใช้ภาพถ่ายทางอากาศ และ หรือ ภาพถ่ายจากสัญญาณดาวเทียม เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้เป็นฐานข้อมูล ในการวิเคราะห์ วางแผนการพัฒนา ตลอดจนเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาในระดับท้องถิ่น
- จัดตั้งศูนย์สารสนเทศจังหวัด (ข้อมูลสารสนเทศภาครัฐ) เพื่อให้มีหน่วยงานรับผิดชอบด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของจังหวัด พร้อมทั้งพัฒนาเครือข่ายสารสนเทศภาครัฐ โดยการสนับสนุนให้ติดตั้งอุปกรณ์และเครื่องมือเพื่อการจัดทำฐานข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐ ทั้งหน่วยงานบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในจังหวัด เพื่อให้มีการใช้งานผ่านเครือข่ายสารสนเทศร่วมกันได้อย่างเหมาะสม
- กำหนดแนวทางและมาตรการ ตลอดจนมาตรฐานในการเชื่อมโยงเครือข่ายสารสนเทศภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อการสนับสนุนการให้บริการข้อมูลข่าวสารเพื่อการลงทุนธุรกิจการท่องเที่ยว และ ธุรกิจประเภทอื่น ๆ ในจังหวัดภูเก็ต และ จังหวัดใกล้เคียง รวมทั้งการเชื่อมโยงไปยังจังหวัดอื่น ๆ และ นานาประเทศทั่วโลก

(4) สนับสนุนการพัฒนาธุรกิจเกี่ยวเนื่องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเน้นการใช้ศักยภาพของภูเก็ตให้เป็นแหล่งรองรับธุรกิจเทคโนโลยีสารสนเทศในระดับนานาชาติ

(4.1) พัฒนาธุรกิจและเศรษฐกิจวิทยาการ อาทิ

- จัดตั้งเขตการผลิตและบริการซอฟต์แวร์ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในธุรกิจอื่น ๆ ที่ไม่เป็นมลพิษ และทำลายสิ่งแวดล้อม
- ฝึกอบรมนักพัฒนาระบบ รวมทั้งผู้สนใจเทคโนโลยีสารสนเทศ ในระดับต่าง ๆ อย่างกว้างขวางเป็นระบบและต่อเนื่อง

(5) ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนและภาคธุรกิจ ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการติดต่อกับหน่วยงานของรัฐ และกลุ่มธุรกิจประเภทต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ

(5.1) จัดให้มีการบริการข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว ให้เข้าถึงประชาชนและท้องถิ่นอาทิ

- การติดตั้งอุปกรณ์บริการข้อมูลท่องเที่ยว และ ข้อมูลสำหรับประชาชนในท้องถิ่นเพื่อพัฒนา และ กระจายข้อมูลข่าวสารให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ อย่างสะดวก และ รวดเร็ว โดยการผลิตเครื่องมือช่วยในการใช้งานได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และสวยงาม (Kiosk) ช่วยให้ประชาชน นักลงทุน นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงข้อมูล ข่าวสาร ได้อย่างทั่วถึง และ เท่าเทียม
 - การจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูล / สารสนเทศ (Phuket Information Service Center) เพื่อสร้างศูนย์รวมในการให้บริการข้อมูลข่าวสาร และ สารสนเทศที่จำเป็นในการพัฒนาบริหาร และ บริการในจังหวัด
- (5.2) สร้างเครือข่ายเพื่อการติดต่อการค้าและพัฒนาอุตสาหกรรม อาทิ
- สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์บริการเพื่อการลงทุน (One Stop Service for Investment Promotion) ให้บริการนักลงทุนในการดำเนินการเพื่อส่งเสริม และ สนับสนุนการลงทุนในจังหวัดของนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ
 - ส่งเสริมการทำธุรกิจการค้า โดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในรูปแบบการค้าอิเล็กทรอนิกส์ (E-Commerce) โดยสร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ในการให้บริการทั้งด้านสินค้าเข้า - ออก รวมถึงการสนับสนุนธุรกิจส่งออกโดยเชื่อมโยงกับศูนย์ข้อมูลเพื่อการส่งออก การค้าภายในประเทศ การเป็นตัวแทนจำหน่าย และ จัดให้มีบริการ Electronic Banking ที่จำเป็นเพื่อการชำระและเรียกเก็บเงิน รวมถึงระบบข้อมูลเครือข่ายด้านการขนส่งทั้งทางบก ทางน้ำ และ ทางอากาศ

ทิศทางที่จังหวัดภูเก็ตจะพัฒนาในอนาคต

การพัฒนาภูเก็ตที่ผ่านมา มีความผูกพันกับพื้นที่โดยรอบ และเชื่อมโยงในระดับอนุภาคใต้ ตอนบน คือ กระบี่ พังงา และ สุราษฎร์ธานี ตลอดจนระดับประเทศ และ นานาชาติ จึงนับได้ว่า ภูเก็ต มีการสร้างสมโอกาสการพัฒนามาแล้ว ระดับหนึ่ง ประกอบกับสถานการณ์แนวโน้มการเติบโตด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคให้กับภูเก็ต โดยใช้ฐานที่มีอยู่เดิมรองรับโอกาสการพัฒนาต่าง ๆ ที่ จะเกิดขึ้น ได้อย่างสอดคล้องกับสถานการณ์ กล่าวคือ

1. โอกาสการติดต่อเชื่อมโยงการพัฒนาสู่นานาชาติ

1.1 ภูเก็ตเปรียบเสมือนประตูทางด้านทะเลอันดามันของประเทศ ประกอบกับมีท่าเรือ น้ำ ลึก ท่าอากาศยานนานาชาติ โครงข่ายถนนและอื่น ๆ ที่สามารถติดต่อสู่ประเทศต่างๆ ได้ โดยสะดวก จึงมีโอกาสดังกล่าวเชื่อมโยงการพัฒนา อาทิ ธุรกิจการค้า การท่องเที่ยว การพัฒนาเมือง เข้ากับประเทศทางเอเชียใต้ ตะวันออกกลาง ยุโรป และนานาชาติ ด้วยศักยภาพการเป็นประตูดังกล่าวและสภาพของเมืองท่องเที่ยวชายฝั่งทะเล ส่งผลให้ ภูเก็ตมีการเชื่อมโยงการพัฒนาเข้ากับเมืองท่องเที่ยวต่าง ๆ ของโลก เช่น ภูเก็ตเป็น เมืองแฝดกับเมืองนิช ประเทศฝรั่งเศส ภูเก็ตเป็นเมืองพี่เมืองน้องกับลาสเวกัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งใน อนาคตก็จะขยายตัวสู่ประเทศอื่น ๆ ต่อไป ได้อีก

1.2 ภูเก็ตมีแนวโน้มที่จะขยายตัวติดต่อกับนานาชาติในด้าน การท่องเที่ยวสูงขึ้น โดยมี สารการบินโดยตรงมายังภูเก็ตเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และมากกว่า 20 สายการบิน ทั้งที่เป็น เที่ยวบินประจำและเช่าเหมาลำจากนานาประเทศ อังกฤษ เยอรมัน เดนมาร์ก สวิส เซอร์แลนด์ ได้หวัน เกาหลี นอกจากนี้ยังมีนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกที่เดินทางมาทาง เรือ เทียบท่าเรือที่ภูเก็ตเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งท่าเรือออร์ซ และ ท่าเรือน้ำลึก ที่มีเรือท่องเที่ยวโดยสารขนาดใหญ่จากสิงคโปร์ ฝรั่งเศส เดินทางมาจอดเทียบท่าในทุกเดือน

2. โอกาสการขยายฐานการท่องเที่ยว และยกระดับมาตรฐานกิจกรรมและบริการได้ทัดเทียม ระดับโลก

2.1 ภูเก็ตมีชื่อเสียงในระดับโลกด้านความสวยงามหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่ง ทะเลอันดามัน ซึ่งส่งผลให้กิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลอันดามัน ขยายตัวเป็นวง

กว้าง จากภูเก็ตสู่พื้นที่ใกล้เคียงและเชื่อมโยงไปสู่ประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ดังนั้น ภูเก็ตจึงมีโอกาสขยายวงจรถ่วงเกี่ยวจากภูเก็ต – พังงา – กระบี่ เชื่อมโยงสู่ สตูล – เพอร์ลิส และ วงจรถ่วงเกี่ยว ภูเก็ต – พังงา – ตะรุเตา สตูล (ไทย) ลังกาวิ – ปีนัง (มาเลเซีย) และเมดาน (อินโดนีเซีย) และรวมถึงโอกาสขยายการจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติ อาทิ กอล์ฟ ไตรกีฬา เรือใบ สู่กีฬาอื่น ๆ ได้

- 2.2 กิจกรรมบริการที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว อาทิ โรงแรม ภัตตาคาร ร้านอาหาร แหล่งบันเทิง ได้มีการปรับปรุงยกระดับมาตรฐานการบริการ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกอยู่ตลอดเวลา ขณะนี้ได้เริ่มมีการเปิดบริการร้านค้าปลอดภาษีขึ้นในจังหวัดภูเก็ตแล้ว ซึ่งนับได้ว่าเป็นการยกระดับบริการให้ทัดเทียมกับเมืองท่องเที่ยวทั่วโลกอีกประการหนึ่ง
3. ภูเก็ตมีโอกาเป็นแหล่งเทคโนโลยีสารสนเทศ และวิทยาการสมัยใหม่
 - 3.1 กรอบนโยบายการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศในระดับต่าง ๆ ทั้งกระทรวง ทบวง กรม และระดับจังหวัดทั่วประเทศ โดยเฉพาะจังหวัดที่มีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านระบบโทรคมนาคม และการสื่อสาร ซึ่งสามารถรองรับการพัฒนาเทคโนโลยี สารสนเทศ และ วิทยาการสมัยใหม่ เช่น ภูเก็ต ซึ่งมีที่ทำการโทรคมนาคมถึง 2 แห่ง คือ ศูนย์โทรคมนาคมภูเก็ต และที่ทำการฯ ปาดอง ที่ให้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ โทรศัพท์สาธารณะสื่อสารข้อมูล เทเล็กซ์ วิทยุติดต่อเรือเดินทะเล และ วิทยุคมนาคม โดยมีโครงข่ายการให้บริการ ทั้ง 3 ระบบ ได้แก่ ระบบไมโครเวฟ ระบบใยแก้วนำแสง และระบบดาวเทียม นอกจากนี้การให้บริการ โทรศัพท์ขณะนี้มียอดรายเฉลี่ยจำนวน 32 เลขหมาย ต่อประชากร 100 คน ซึ่งอยู่ในระดับ มาตรฐานสากลอยู่แล้ว
 - 3.2 ความพร้อมของบุคลากรในระดับการศึกษาต่าง ๆ ก็เป็นปัจจัยที่จะสนับสนุนให้มีโอกาสเข้าสู่การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศได้ โดยภูเก็ตมีสถานศึกษาทุกระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา อุดมศึกษา รวมถึงสถาบันฝึกอบรมและฝีมือแรงงานเฉพาะสาขา ซึ่งพร้อมจะเป็นแหล่งผลิตบุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศได้ นอกจากนี้ในระดับโรงเรียนก็ได้มีการพัฒนาเครือข่ายสารสนเทศ ภายใต้โครงการ School Net แล้วระดับหนึ่ง

- 3.3 ภูเก็ตมีสภาพทางธรรมชาติที่หลากหลาย เป็นแหล่งความรู้ทางธรรมชาติวิทยา และ วิทยาการหลาย ๆ สาขา เหมาะแก่การศึกษาและวิจัยพัฒนา โดยเฉพาะทางด้าน สมุทรศาสตร์ นอกจากนี้ยังเหมาะต่อการเป็นแหล่งสำหรับนักคิด และเขียนโปรแกรม ซอฟต์แวร์ทางด้านคอมพิวเตอร์จากทั่วโลกด้วย
4. โอกาสในการเป็นแหล่งรองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจ อันเนื่องมาจากโครงการพัฒนา พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
- 4.1 ภูเก็ตเป็นเมืองศูนย์กลางหนึ่ง ภายใต้โครงการพัฒนา พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ร่วมกับ พังงา กระบี่ สุราษฎร์ธานี และ นครศรีธรรมราช ซึ่งโครงการดังกล่าวเป็นนโยบาย ของรัฐบาลในการเปิดพื้นที่เศรษฐกิจใหม่ เชื่อมโยงกับเส้นทางขนส่งของโลกเพื่อเพิ่ม จิตความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าระหว่างประเทศอย่างเป็นระบบ โดยเน้น การสร้าง “สะพานเศรษฐกิจ” เชื่อมโยงระหว่างชายฝั่งทะเลตะวันตก กับ ชายฝั่งทะเล ตะวันออกของภาคใต้ โดยสร้างท่าเรือทางฝั่งตะวันตกที่บ้านทับละมุ อำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา เพื่อขนส่งสินค้าเชื่อมโยงไปสู่ท่าเรือฝั่งตะวันออกที่อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช
- 4.2 เมืองภูเก็ตจะได้รับการพัฒนาไปพร้อมกับ การพัฒนาบริเวณใกล้ท่าเรือน้ำลึกท้ายเหมือง ซึ่งกำหนดให้เป็นนิคมอุตสาหกรรมและคาดว่าจะมีการจ้างแรงงานอุตสาหกรรมไม่ต่ำกว่า 85,000 คน ดังนั้น โอกาสการพัฒนาเมืองภูเก็ต จึงเพิ่มสูงในด้านการ เป็นแหล่งรองรับแรงงาน แหล่งพัฒนาฝีมือแรงงาน ย่านที่พักอาศัยแรงงาน รวมทั้ง ตลาดกลางการค้าสินค้าอุปโภคบริโภค และกิจกรรมอื่น ๆ ตามมาอีกมาก

ข้อจำกัด

ในการพัฒนาจังหวัดภูเก็ต ควรคำนึงถึงข้อจำกัดที่มาจากปัจจัยภายนอก โดยเฉพาะในภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำต่อเนื่องไปทั่วทั้งทวีปเอเชีย และมีแนวโน้มว่าเศรษฐกิจทั่วโลกจะเริ่มชะงักงันเช่นกัน คาดว่านักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาน้อยลง จำเป็นต้องแก้ไขปัญหาเร่งด่วน อันเป็นอุปสรรคด้านการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยประสบอยู่ โดยเฉพาะปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงอาศัยการประชาสัมพันธ์ และมาตรการกระตุ้นจากภาครัฐ ในการเปิดตลาดท่องเที่ยวแห่งใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น โดยมุ่งเน้นไปยังกลุ่มตลาดที่มีศักยภาพสูงในแต่ละประเทศ เช่น กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มเยาวชน กลุ่มสตรี และ กลุ่มประชุมสัมมนา เพื่อชดเชยตลาดเดิมที่ชะลอตัวลง

นอกจากนี้ ภูเก็ตยังมีข้อจำกัดด้านฤดูกาลท่องเที่ยวอันเนื่องมาจากสภาพภูมิอากาศ ฤดูมรสุมมีอิทธิพลทำให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวหนาแน่นเป็นฤดูกาล ส่งผลกระทบต่อรายได้จากการท่องเที่ยวและการจัดบริการพื้นฐาน รongรอง โดยเฉพาะน้ำประปา

- ช่วงเดือนพฤษภาคม ถึง กันยายน ของทุกปี จะเป็นฤดูมรสุม มีฝนตกชุก คลื่นลมแรง ไม่เหมาะแก่การท่องเที่ยวทางทะเล จากนั้น ในช่วงเดือนตุลาคม ถึง เดือนเมษายน จะเป็นช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเที่ยวเป็นจำนวนมาก
- ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว ความต้องการใช้น้ำจะมีปริมาณเพิ่มขึ้นมากกว่าปกติ ปัญหาสำคัญของการจัดบริการน้ำประปาในภูเก็ต จึงมีปัญหากำลังผลิตไม่เพียงพอกับความต้องการใช้น้ำ ระบบส่งน้ำไม่มีประสิทธิภาพ เกิดการสูญเสียน้ำในอัตราสูงร้อยละ 24 และปัญหาการขาดแคลนแหล่งน้ำดิบรองรับการเติบโตของจังหวัดภูเก็ต ในอนาคตแม้จะมีแหล่งน้ำขุมเหมืองจำนวนมาก แต่ก็ยังต้องมีระบบการจัดการที่ดีด้วย

ปัญหาและอุปสรรค

1. กฎและข้อระเบียบของรัฐ

- 1.1 การจัดตั้งนครภูเก็ตตามร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งได้ประกาศยุบเพียงองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และ องค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมด มิได้ระบุให้ยกเลิกการปกครองส่วนภูมิภาคตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ 2457 อย่างเช่น จังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน ทำให้การบริหารงานของนครภูเก็ต ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีเอกภาพซ้อนทับกับการปกครองส่วนภูมิภาคอยู่ ยังคงมีหัวหน้าราชการระดับจังหวัด และ อำเภอ ซึ่งทำงานในลักษณะเดียวกันในพื้นที่เดียวกันกับนครภูเก็ตอยู่ เท่ากับว่าแต่ละงานมีหน่วยงานรับผิดชอบมากกว่า 1 หน่วย ทำให้สิ้นเปลืองงบประมาณของรัฐ รวมทั้งการแก้ปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนก็เป็นไปอย่างล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพ ขาดเจ้าภาพที่แท้จริง และ ขาดความอิสระในเชิงบริหาร ยังคงถูกครองโดยรัฐบาลกลางอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
- 1.2 การใช้มาตรการทางกฎหมาย ในกรณีที่มีการกระทำผิดข้อบัญญัติของนครภูเก็ตเอง ก็ไม่มีอำนาจเปรียบเทียบปรับ เพราะกฎหมายมีวิธีพิจารณาคความอาญา กำหนดว่าในพื้นที่อื่นนอกจากกรุงเทพมหานครอำนาจในการสอบสวนหรือเปรียบเทียบปรับในคดีอาญาเป็นอำนาจหน้าที่ของปลัดอำเภอ นายอำเภอ และตำรวจ เว้นแต่มีกฎหมายเฉพาะ เช่น พระราชบัญญัติทะเบียนราษฎร หรือ พระราชบัญญัติประจำตัวประชาชน ซึ่งนายทะเบียนท้องถิ่นสามารถเปรียบเทียบปรับได้ ทำให้การแก้ไขปัญหาและการจัดระเบียบสังคมในนครภูเก็ตไม่มีเอกภาพเท่าที่ควรจะเป็น จึงจำเป็นจะต้องแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องอีกหลายฉบับ อาจจะต้องใช้ระยะเวลานานในการแก้ไข

2. การต่อต้านจากผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การยุบองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่น เช่น อบจ. เทศบาล และ อบต. ย่อมทำให้กลุ่มผู้บริหาร หรือ สมาชิกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสูญเสียอำนาจและผลประโยชน์ที่อาจแสวงได้จากการกระทำที่มีชอบด้วยกฎหมาย จกการดำรงตำแหน่งในหน้าที่นั้น ๆ รวมทั้ง

กลุ่มอำนาจแฝงที่มีผู้ใช้ผู้บริหาร หรือ สมาชิกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่อาศัยผลประโยชน์จากการคงอยู่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ เช่น กลุ่มผู้รับเหมาก่อสร้างที่ผูกขาดงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ

3. การส่งเสริมจากภาครัฐ

3.1 การส่งเสริมจากรัฐบาลทั้งในส่วนกลาง และ ส่วนภูมิภาค เกี่ยวกับอนาคตของจังหวัดภูเก็ตกับการปกครองรูปแบบพิเศษน้อยมาก เนื่องจากรัฐบาลกลางได้กำหนดรูปแบบการบริหารจังหวัดภูเก็ตเป็นแบบ CEO เน้นให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจในการบริหารจัดการภายในจังหวัดอย่างเบ็ดเสร็จ ซึ่งเท่ากับว่า รัฐบาลไม่สนใจที่จะพัฒนารูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับพื้นที่ ซึ่งในทางตรงกันข้ามกลับมีเจตนาชัดเจนที่จะให้ยังคงมีรูปแบบการปกครองส่วนภูมิภาคในจังหวัดภูเก็ตอยู่ เมื่อรัฐบาลมีเจตนาเช่นนี้ ตัวแทนของรัฐบาลกลาง ในส่วนภูมิภาค ในพื้นที่อย่างเช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ ซึ่งอาจมีผลกระทบจากการยกฐานะจังหวัดภูเก็ตเป็นการปกครองรูปแบบพิเศษก็ไม่ให้ความสนใจ หรือ เห็นด้วยกับการปกครองรูปแบบพิเศษนี้

3.2 รัฐบาลไม่มีนโยบายแผนงาน และขั้นตอนที่แน่นอนในการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น

4. การเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชน

การเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับการยกฐานะจังหวัดภูเก็ต เป็นการปกครองรูปแบบพิเศษน้อยมาก เนื่องจากเหตุผลต่าง ๆ พอจะสรุปได้ดังนี้

4.1 ประชาชนส่วนใหญ่ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ยังคงมองว่าการปกครองรูปแบบพิเศษเป็นเรื่องไกลตัว ไม่ให้ความสนใจ คิดว่าเป็นของหน่วยงานภาครัฐที่จะดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะถือว่ายังเป็นปัญหาที่ไกลตัวอยู่

4.2 ประชาชนในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต มีคนนอกทะเบียนบ้านที่เข้ามาทำงานเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจจะมากกว่าผู้มีชื่อในทะเบียนบ้านเท่าตัว ซึ่งคนกลุ่มนี้

อาศัยเพียงทำงานในจังหวัดภูเก็ต จึงไม่สนใจเรื่องเกี่ยวกับการปกครองของ
จังหวัดภูเก็ต

- 4.3 ประชาชนที่ให้ความสนใจในการปกครองรูปแบบพิเศษ มีเพียงกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่นที่คาดว่าจะได้ประโยชน์จากการปกครองรูปแบบพิเศษ และกลุ่มที่สูญเสียผลประโยชน์ และกลุ่มนักวิชาการ และ องค์กรเอกชนที่มีเจตนา
บริสุทธิ์ที่จะต้องการพัฒนาจังหวัดภูเก็ต ให้มีความเจริญอย่างแท้จริงเล็กน้อย
เพียงไม่กี่คน

แนวทางการแก้ปัญหาและอุปสรรค

1. การปรับปรุงกฎหมายและข้อระเบียบ

อาจต้องปรับปรุงกฎหมายในส่วนของอำนาจสืบสวนสอบสวน และ เปรียบเทียบปรับ ความผิดเกี่ยวกับข้อบัญญัติของหน่วยปกครองรูปแบบพิเศษ ให้องค์กรปกครองรูปแบบพิเศษสามารถที่จะกระทำตัวเอง อย่างเช่น การปกครองรูปแบบของกรุงเทพมหานคร มิใช่อย่างปัจจุบัน ในส่วนภูมิภาค ยังคงต้องอาศัยฝ่ายปกครอง หรือ ดำรวจอยู่ รวมทั้งการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ที่ซ้อนทับกันอยู่ ระหว่าง ส่วนภูมิภาค และ ท้องถิ่น จะต้องแยกออกจากกันโดยบัญญัติของกฎหมาย ให้ชัดเจน ถ่ายอำนาจเท่าที่ไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญให้ท้องถิ่นมากขึ้น

2. การสร้างความเข้าใจต่อผู้บริหารส่วนท้องถิ่น

จัดประชุม หรือ สัมมนาผู้บริหารท้องถิ่นทั้งหมดในจังหวัดภูเก็ต เพื่อให้เห็นประโยชน์ของการยกฐานะจังหวัดภูเก็ต เป็นการปกครองรูปแบบพิเศษ โดยมีเหตุและผล ประกอบให้ชัดเจน และ ผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับจังหวัดภูเก็ตหลังจากยกฐานะ เป็นการปกครองรูปแบบพิเศษ รวมทั้งปัญหา และ อุปสรรคในการจัดการแก้ไขปัญหาในปัจจุบันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3. การให้ความรู้ความเชื่อถือ แก่ประชาชน

จะต้องมีการทำวิจัยเกี่ยวกับผลดี และ ผลเสียของการปกครองรูปแบบพิเศษ ให้ชัดเจน แล้วเผยแพร่ผลการวิจัยให้แก่ประชาชนทราบอย่างชัดเจน และ ตรงไปตรงมา

สรุปและข้อเสนอแนะ

การปกครองรูปแบบพิเศษ จะสร้างความเป็นเอกภาพของการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นอย่างยั่งยืน เพราะเป็นรูปแบบการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา และอุปสรรคในการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตได้ด้วยตนเอง ทำให้ปัญหาได้รับการแก้ไขได้อย่างรวดเร็ว และตรงประเด็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของปัญหาสิ่งแวดล้อม ความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชุมชน การจัดการ การบริหาร โครงสร้างพื้นฐานให้เพียงพอทั้งปริมาณ และ คุณภาพ จะทำให้จังหวัดภูเก็ต สามารถพัฒนาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ เอกภาพ มากขึ้น

บรรณานุกรม

กรมการปกครอง. (2535). *นโยบายกระทรวงมหาดไทย ด้านการบริหารงานส่วนท้องถิ่น*. 2535
กฤษ เพิ่มทันจิตต์. *การแสวงหารูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการปกครองเทศบาลไทย*.

รายงานผลการวิจัย โครงการเอกสารและตำรา คณะรัฐประศาสนศาสตร์

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ : กรุงเทพมหานคร

คณะทำงานจัดทำแผนปฏิบัติการภูเก็ตเมืองนานาชาติ. (2542). *แผนปฏิบัติการภูเก็ตเมืองนา*

ชาติ. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. กรกฎาคม 2542

สมคิด เลิศไพฑูรย์ และ คณะ. (2541). *สรุปรายงานวิจัยเรื่อง การจัดการปกครองท้องถิ่นรูปแบบ*
พิเศษ ศึกษากรณีจังหวัดภูเก็ต. ศูนย์ศึกษาการพัฒนาพละติศนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เมษายน 2541

กิตติพงษ์ เทียงคุณากฤต. (2542). *การศึกษาการยอมรับของประชาชนต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น*
รูปแบบพิเศษตามร่างพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการนครภูเก็ต.

รายงานผลการวิจัย โครงการเอกสารและตำรา หลักสูตรปริญญาโท คณะรัฐประศาสนศาสตร์

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ประวัติผู้ศึกษา



ชื่อ – สกุล

นายวิสุทธิ์ สันติกุล

วัน เดือน ปี เกิด

1 ตุลาคม 2497

สถานที่เกิด

จังหวัดภูเก็ต

ที่อยู่ปัจจุบัน

65/9-13 ถ.เทพกระษัตรี ต.เกาะแก้ว อ.เมือง จ. ภูเก็ต 83000

ตำแหน่ง

สถานที่ทำงาน

- รองประธานหอการค้าจังหวัดภูเก็ต

หอการค้าจังหวัดภูเก็ต

1/1 ถ.มนตรี อ.เมือง จ.ภูเก็ต 83000

โทรศัพท์ 076-217567-8 โทรสาร 076-217568

- สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

ถ.นริศร อ.เมือง จ.ภูเก็ต 83000

โทรศัพท์ 076-214492 โทรสาร 076-213712

- กรรมการผู้จัดการ

บริษัท เอิร์ธ อควาคัลเจอร์ จำกัด

65/9-13 ถ.เทพกระษัตรี ต.เกาะแก้ว อ.เมือง จ.ภูเก็ต 83200

โทรศัพท์ 076-238119-22 โทรสาร 076-238118

ประวัติการศึกษา

- ปริญญาตรี จาก THE UNIVERSITY OF MANILA (PHILIPPINES)

สาขาศิลปศาสตร์ (รัฐศาสตร์)

- ปริญญาโท จาก สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA)

สาขารัฐประศาสนศาสตร์